

Jakub Małecki „Ślady”

Autor ten zaczynał od fantastyki spod znaku psychodelicznego horroru, ale dość szybko zaczął migrować w kierunku prozy obyczajowej, naznaczonej odrobiną niesamowitości. Bardzo dobrze było to widoczne w „Odwrotniaku” czy też „Dygocie”, który chyba na dobre wyznaczył nowy kierunek pisarstwa Małeckiego. Jego najnowsza książka, zbiór powiązanych opowiadań zatytułowany „Ślady”, w dużej mierze odtwarza znane już motywy (a nawet nawiązuje do innych utworów).

Ślady to zbiór opowiadań, ale zbiór nietypowy, bo skonstruowany przemyślanie od początku do końca. Z jednej strony to kalejdoskop życiorysów rozciągnięty na kilkadziesiąt lat, z drugiej poprzetykana nawiązaniem i wzajemnymi zależnościami mapa ludzkich kolei losu. Między innymi właśnie w tym kontekście należy interpretować tytuł książki: podczas życia odciskamy ślady na innych, często podświadomie, a to powraca w najmniej spodziewanych momentach.

Drugi wymiar tytułu to konstatacja (z którą oczywiście można polemizować), że w naszym doczesnym „ja” niewiele jest z wolnego wyboru, a znacznie więcej wynika z naszej przeszłości, przeżyć i doznań. Małecki stawia postaci bardzo często w momentach ostatecznych – nie tylko śmierci, ale kluczowych wyborów, zakończeniu istotnych etapów życia, diametralnych zmian. Pozwala to na rozgrywanie przeszłości i stawianie pod wątpliwość przyszłości. Efektem jest interesująca mozaika postaci i wątków.

Twórczość Małeckiego wyróżnia świetne rozgrywanie emocji, tworzenie fabuł wykręcających duszę czytelnika i wprawiających w refleksję. Dzieje się tak za sprawą bardzo umiejętnego rozgrywania ludzkich tragedii przy jednoczesnym stawianiu bohaterów przed nieuniknionym. Te cechy (choć może nie w najlepszym – jak na tego autora – wykonaniu) obecne są także w „Śladach”. Do tego dochodzi skupianie się na zwykłych ludziach i normalnych historiach, które jednak autor potrafi podać w mocny i wyrazisty sposób. Istotny jest też wymiar lokalności (także w warstwie edytorskiej książki), przeplatania życia wielkomiejskiego z prozą życia na wsi.

W „Śladach” istnieje też dość niejednoznaczny element nadnaturalny, choć nie w każdym z tekstów. Spaja on wątki, stanowi dodatkową nić przewodnią i trop do interpretacji opowiadań, ale też czasem wydaje się uwypuklony na siłę, nieco zbędny, bo wymowa tekstu mówi sama za siebie. Należy jednak uściślić, że problem ten dotyczy zaledwie kilku z dziewiętnastu opowiadań.

„Ślady” to interesująca i intrygująca książka, ale dla osób dobrze znających twórczość tego pisarza, mało zaskakująca. Chciałoby się, by lektura przyniosła więcej niespodzianek, a nie poruszała się w obrębie tych samych – choć inaczej podanych – motywów. Z pewnością jest to dobra pozycja do rozpoczęcia zaznajamiania się z nowszymi tekstami Małeckiego,

ale dla bardziej zorientowanych czytelników będzie to raczej powrót w znane (i lubiane) klimaty.

Olivier Bulak, 1d

„SKAZA”

CZASEM KROK, KTÓREGO BOISZ SIĘ NAJBARDZIEJ, JEST TYM, KTÓRY CIĘ
WYZWOLI

Robert Tew

„Skaza” jest to książka napisana przez Cecelię Ahern (autorka bestsellerów „PS Kocham Cię” oraz „Love, Rosie”).

Rewelacyjna powieść dla młodzieży. Opowiada ona o siedemnastoletniej dziewczynie Celestine Nothr. Została ukarana przez bezduszny Trybunał, zostaje ikoną rewolucji zmierzającej do obalenia rządów ludzi, którym się wydaje, że mają prawo narzucać społeczeństwu swoje moralne i obyczajowe dogmaty.

Główna bohaterka Celestine dorasta wśród przykładnych obywateli, wzorców, ludzi bez Skazy. Obraca się pośród bliskich, którzy wymierzają społeczeństwu sprawiedliwość. Od kilku miesięcy była dziewczyną sąsiada, Arta – syna sędziego Trybunału. Mieli wspólne plany, marzenia na przyszłe życie. Wszystko zmieniło się po Dniu Ziemi. Tego dnia mieli, jak co roku zjeść obiad z Artem i jego ojcem oraz ich wspólnymi sąsiadami – Tinderami. Zanim jednak do tego doszło, na ich ulicę na sygnałach wjechali demaskatorzy, budząc jednocześnie ciekawość i strach. Każdy chciał wiedzieć, kto popełnił błąd i każdy robił szybki rachunek sumienia. Większość odetchnęła z ulgą, gdy demaskatorzy zabrali Angelinę Tinder. A w czarno-białym świecie Celestine coś drgnęło, coś zaczęło dojrzewać i nie przestawało zajmować jej myśli, aż sprowokowało do nieodpowiedniego zachowania. Idealna dziewczyna popełniła

błąd, pomaga Naznaczonemu. Zostaje zabrana do więzienia, gdzie poznaje Carricka, był w celi obok. Chłopak był samotny, na początku nienawidził dziewczyny, ponieważ cały Trybunał próbował udowodnić, że idealna Celestine nie jest winna i nie pomogła Naznaczonemu. Najlepszy adwokat pan Berry został zatrudniony do tej sprawy. Bohaterka jest zmuszona, żeby nie mówiła prawdy tylko w dniu wyroku skłamała. Celestine postanawia wyjawić całą prawdę, że pomogła starszemu panu. Wtedy sama zostaje napiętnowana. Gdy Dziewczyna zostaje wyprowadzona z pokoju napiętnowań spotyka Carricka, w tym momencie chłopak powiedział „znajdę cię”.

Dziewczyna przez kilka pierwszych tygodni nie wychodziła w ogóle z domu, a codziennie odwiedzała ją Mary May (jej własny demaskator). Była bardzo ostra i wymuszająca, lecz dziewczyna postanawia odbudować swoje życie i zacząć je na nowo ze skazami. W pewnym momencie główna bohaterka postanawia się zbuntować przeciw Trybunałowi. Zostaje twarzą sprzeciwów, media zaczynają się nią interesować. Celestine nie może uczęszczać do szkoły, ponieważ media nie dają jej spokoju.

***

Jak główna bohaterka Celestine poradzi sobie w dalszym życiu?

***

„**Skaza**” to książka lekka i odprężająca, zaskoczyła mnie bardzo. Jest to opowieść, w której jest potencjał, nie udaje niczego ponad to, czym jest-historią dla młodzieży. Historia rozwija się w dobrym kierunku i jestem niezwykle ciekawa, z czym jeszcze przyjdzie zmierzyć się bohaterom. Czyta się ją lekko, a bohaterowie w dziwny sposób zjednują sobie przychylność czytelnika; biorąc pod uwagę, że trudno zaufać komukolwiek, jest niezwykłym osiągnięciem. Taka odsłona twórczości Ceceli Ahern bardzo mi się podoba!

BARDZO POLECAM!

Nikol Dudek, 1a2